

SARAH
DESSEN

LA DRUM
ÎMPREUNĂ

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA

București
2020

Capitolul unu

E-mailurile începeau mereu la fel.

Bună, Auden!!

Acel al doilea semn de exclamare mă enerva. Mama îl numea irelevant, exagerat, exuberant. Dar pentru mine, era pur și simplu enervant, la fel ca orice altceva la mama mea vitregă, Heidi.

Sper că ultimele săptămâni de cursuri sunt minunate. Noi suntem cu toții bine! Am pus totul la punct înainte de sosirea viitoarei tale surori. Lovește ca nebuna în ultima vreme. Zici că face karate, nu alta! Eu am fost ocupată cu magazinul (ca să zic așa) și cu ultimele detalii ale camerei bebelușului. E toată în nuanțe de roz și brun; e superbă. Îți trimit o poză, ca să vezi și tu.

Tatăl tău e ocupat ca-ntotdeauna cu romanul lui. Presupun că o să-l văd mai des cum lucrează noaptea când o să fiu și eu trează pentru bebeluș!

Chiar sper să vii să ne vizitezi după ce termini școala. Ar fi tare distractiv, iar vara asta ar fi mult mai specială pentru toți. Vino când vrei. Ne-ar face plăcere să te vedem!

Cu dragoste,

Heidi (și tatăl tău, și bebelușul care va veni curând!)

Simpla lectură a acestei misive m-a epuizat. Parțial din cauza punctuației exagerate – era ca și cum mi-ar fi țipat cineva în ureche –, dar și din cauza lui Heidi însăși. Era atât de... irelevantă, exagerată, exuberantă. Și energică. Tot ce simbolizase pentru mine, și chiar mai mult, încă de când ea și tata s-au combinat. Ea a rămas gravidă și s-a măritat cu tata cu un an în urmă.

Mama s-a prefăcut a nu fi surprinsă. După divorț, a prezis că nu va trece mult până când tata, citez, „o să aducă acasă o studentă ca să i-o tragă”. La douăzeci și șase de ani, Heidi avea aceeași vârstă pe care o avusese mama când îl născuse pe fratele meu, Hollis, după care m-a născut pe mine, doi ani mai târziu, deși nu se putea să existe două femei mai diferite. În vreme ce mama era un savant academic cu un spirit inteligent, ascuțit și cu o reputație de nivel național ca expert în rolul femeilor în literatura Renașterii, Heidi era... ce să zic, era Heidi. Genul de femeie ale cărei atuuri erau permanenta îngrijire atentă (pedichiură, manichiură, șuvițe), cunoașterea tuturor lucrurilor lipsite de importanță gen lungimea rochiilor, pantofi și trimiterea de e-mailuri redundante unor oameni care nu dădeau o ceapă degerată pe ele.

Perioada lor de împerechere a fost scurtă, inseminarea (cum o botezase mama) întâmplându-se în doar câteva

luni. Și uite-așa, tata a trecut de la ceea ce fusese ani buni – soțul doamnei dr. Victoria West și autor al unui roman bine primit, acum mult mai cunoscut pentru dihonniile sale interdepartamentale decât pentru al doilea roman, de multă vreme în lucru – la statutul de proaspăt soț și viitor tătic. Dacă adaug toate astea la poziția sa, de asemenea nouă, de director al catedrei de scriere creativă de la Weymar College, o mică școală dintr-un oraș cu ieșire la mare, era ca și cum tata avea o viață cu totul nouă. Și, deși ei mă invitau mereu să vin, nu eram sigură că voiam să aflu dacă încă mai aveam un loc în viața lor.

Acum, din cealaltă cameră, am auzit pe cineva izbucnind deodată în râs, apoi clinchet de pahare. Mama găzduia încă una dintre întâlnirile studenților ei masteranzi, care debutau mereu ca un dineu formal („E atâta lipsă de cultură în cultura asta!” spunea ea) înainte să se transforme inevitabil în discuții zgomotoase, amestecate de alcool, despre literatură și teorie. M-am uitat la ceasul de pe perete – zece jumate –, apoi am deschis ușor cu piciorul ușa dormitorului, privind de-a lungul holului lung către bucătărie. Cum era de așteptat, am văzut-o pe mama în capul mesei noastre imense din lemn masiv, cu un pahar de vin roșu într-o mână. Adu-nați în jurul ei, ca de obicei, o grămadă de tineri studenți masteranzi, privind-o admirativ în timp ce ea nu conte-nea să vorbească, din puținul pe care îl puteam auzi, despre Marlowe și cultura femeilor.

Aceasta era încă una din multele fascinante con-tradicții ce o caracterizau pe mama. Era expertă în fe-meile din literatură, dar, în realitate, nu le prea plăcea.

Asta se datora parțial faptului că foarte multe dintre ele erau invidioase: pe inteligența ei (avea practic IQ-ul unui geniu), pe erudiția ei (patru cărți, nenumărate articole, o catedră universitară de nivel înalt), pe înfățișarea ei (înaltă și cu forme feminine, cu păr foarte lung negru ca abanosul, pe care îl purta de obicei desfăcut și rebel, singurul lucru rebel la ea). Din aceste motive, și altele, studentele nu prea veneau la aceste întâlniri, iar dacă o făceau, rareori mai reveneau.

- Dr. West, a spus acum unul dintre studenți - tipic de dezordonat, într-un blazer cu aspect ieftin, păr zburlit și ochelari cu rame negre de tocilar sofisticat -, chiar ar trebui să vă gândiți să dezvoltăți această idee într-un articol. Este fascinantă.

M-am uitat la mama cum a luat o gură de vin, dându-și părul pe spate cu o mișcare elegantă a mâinii.

- Dumnezeu, nu, a spus ea, cu vocea aceea gravă și răgușită (voce de fumătoare, deși mama nu a tras nici măcar un fum în toată viața ei). Abia dacă am timp să scriu la cartea mea acum, iar pentru asta măcar sunt plătită. Dacă se poate numi plată.

Alte râsete măgulitoare. Mama adora să se plângă de cât de prost plătită era pentru cărțile ei - toate academice, publicate de editurile universitare - în vreme ce „poveștile inepte pentru casnice”, cum le ea numea, făceau bani frumoși. În universul mamei, toată lumea citea pe plajă operele complete ale lui Shakespeare, completate poate de câteva poeme epice.

- Totuși, spuse tipul Ochelari-de-Tocilar, insistând, este o idee strălucită. Aș putea, ăăă, aș putea să fiu coautor alături de dumneavoastră, dacă vreți.

Mama a ridicat bărbia și paharul, mijind ochii la el în timp ce s-a făcut liniște.

- Oh, vai, a spus ea, ce drăguț din partea ta! Dar mie nu îmi plac coautorii, din același motiv pentru care nu-mi plac colegii de birou și relațiile. Sunt pur și simplu prea egoistă.

Chiar și din punctul meu de observație îndepărtat, l-am văzut pe Ochelari-de-Tocilar înghițind în sec, înroșindu-se la față în timp ce a întins mâna după sticla de vin, încercând să disimuleze. *Ce idiot!* mi-am zis, închizând la loc ușa. De parcă ar fi fost ușor să fii la nivelul mamei, să formezi o legătură rapidă și strânsă care să dureze. Și știu ce spun.

Zece minute mai târziu, mă strecuram pe ușa laterală, cu pantofii la subraț, și urcam în mașină. Am parcurs străzile în general goale, am trecut pe lângă vecinii liniștiți și vitrinele întunecate ale prăvăliilor, până când au apărut în depărtare luminile de la Ray's Diner. Restaurantul acesta, mic, cu mult prea multe neoane și mese întotdeauna un pic cam lipicioase, era singurul loc din oraș deschis non-stop, 365 de zile pe an. Cum nu prea dormisem, petrecusem mai multe nopți aici decât acasă, citind sau studiind, pariind câte un dolar la fiecare oră dacă am să comand ceva înainte de răsăritul soarelui.

Insomnia a început în urmă cu trei ani, când căsnicia părinților mei a început să se destrame. Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă. Relația lor fusese tumultuoasă de când îmi puteam aminti, deși se certau mai mult din cauza muncii decât a lor înșiși.

Veniseră inițial la universitate direct după cursurile de doctorat, când tatei i s-a oferit un post de profesor asistent

acolo. La momentul acela, tocmai găsisese o editură pentru primul lui roman, *Cornul narvalului*, în timp ce mama era însărcinată cu fratele meu și încerca în același timp să își termine teza de doctorat. Salt peste patru ani, când m-am născut eu, iar tata, aflat pe culmea valului succesului literar și comercial – bestseller în *NYT*, nominalizare la Premiile literare naționale – conducea catedra de scriere creativă, în vreme ce mama era, așa cum îi plăcea ei să spună, „în derivă într-o mare de scutece și neîncredere de sine”. Când am intrat la grădiniță însă, mama s-a întors în mediul academic cu sete de răzbunare, marcând un post de lector colaborator și o editură care să îi publice teza de doctorat. Cu timpul, a devenit unul dintre cei mai populari profesori din catedră, a fost angajată cu normă întreagă și a scos o a doua, apoi o a treia carte, toate în timp ce tata doar a privit. El pretindea că era mândru, făcând mereu glume despre cum mama era cea care aducea banul în casă. Dar pe urmă mama a primit catedra universitară, care era foarte prestigioasă, iar el a fost abandonat de editură, care nu era deloc prestigioasă, și lucrurile au început să se împrute.

Certurile păreau să înceapă mereu la cină, când unul dintre ei făcea o mică observație, iar celălalt se ofusca. Urma un mic război – cuvinte tăioase, un capac trântit peste vreo oală –, după care lucrurile păreau rezolvate... cel puțin până pe la zece sau unsprezece, când îi auzeam deodată luând-o de la capăt pe același subiect. După o vreme, mi-am zis că pauza aceea exista pentru că ei așteptau să adorm eu înainte să trecă serios la treabă. Așa că m-am decis într-o noapte să nu dorm. Am lăsat ușa deschisă, lumina aprinsă, am făcut într-adins drumuri

evidente la baie, spălându-mă pe mâini cu cât mai mult zgomot cu putință. Și un timp a funcționat. Până când nu a mai funcționat, iar certurile s-au reluat. Dar corpul meu se obișnuise deja să stea treaz până târziu, ceea ce însemna că acum stăteam trează pentru fiecare cuvânt în parte.

Cunoșteam mulți colegi ai căror părinți se despărțiseră, fiecare părând să gestioneze altfel situația: nedumerire maximă, dezamăgire zdrobitoare, ușurare totală. Numitorul comun era însă întotdeauna faptul că existau o mulțime de discuții despre aceste sentimente, fie cu ambii părinți, fie cu fiecare în parte, ori cu un psiholog în terapie de grup sau individuală. Familia mea a trebuit, desigur, să fie o excepție. Am avut parte de momentul stai-jos-trebuie-să-vorbim. Vestea a fost dată de mama, de la celălalt capăt al mesei din bucătărie, în timp ce tata stătea sprijinit de un dulap din apropiere frământându-și mâinile și părând obosit.

– Eu și tatăl tău ne despărțim, m-a informat ea, cu același ton plat, profesional, pe care îl auzisem de atâtea ori folosit de ea cu studenții când le critica munca. Sunt sigură că vei fi de acord că așa e cel mai bine pentru toți.

Nu am fost sigură ce am simțit auzind asta. Nici ușurare, nici dezamăgire zdrobitoare și nici nedumerire. Ce m-a șocat, stând acolo toți trei, în încăperea aceea, a fost cât de mică mă simțeam. Mică precum un copil. Lucru deosebit de ciudat. Ca și cum ar fi fost nevoie de acest uriaș moment ca să vină peste mine un val brusc de copilărie, mult întârziat.

Fusesem copil, bineînțeles. Dar când am venit eu pe lume, fratele meu – bebelușul cu cei mai multe colici din

lume, un copilș hiperactiv, un copil „dezghețat” (a se citi „imposibil”) – îi storsese deja de energie pe ai mei. Îi storcea încă, deși de pe alt continent, colindând prin Europa și trimițând doar ocazional câte un e-mail în care povestea amănunțit despre încă o revelație despre ce trebuia să facă în viață, urmat de o cerere de și mai mulți bani cu ajutorul cărora să treacă la fapte. Cel puțin faptul că se afla în străinătate făcea ca toată treaba asta să pară mai nomadă și mai artistică. Acum măcar părinții mei le puteau spune prietenilor lor că Hollis o ardea pe la Turnul Eiffel fumând, în loc să spună că era vânzător la mall. Suna pur și simplu mai bine.

Dacă Hollis era un copil mare, eu eram micul adult, copilul care, la trei ani, stătea la masă la discuțiile adulților despre literatură, colorând de zor într-o carte, fără să scoată un sunețel. Care a învățat să se distreze singur la o vârstă foarte fragedă, care a fost obsedat de școală și de note încă din grădiniță, pentru că lumea academică era singurul lucru care le atrăgea întotdeauna atenția părinților mei.

- Oh, nu vă faceți griji, obișnuia mama să spună când unul dintre musafirii lor mai scăpa câte o înjurătură sau ceva la fel de chibzuit în fața mea. Auden este foarte matură pentru vârsta ei.

Și eram, fie că acea vârstă era doi, patru sau șaptesprezece ani. Dacă Hollis necesita supraveghere permanentă, eu eram cea cărată peste tot, rămânând constant pe făgașul părinților mei. Mă luau cu ei la simfonii, vernisaje de artă, conferințe academice, ședințe de comitet, unde trebuia să fiu văzută, dar nu și auzită. Nu prea aveam timp pentru joacă ori pentru jucării, deși nu duceam niciodată lipsă de cărți, care existau din abundență.

Dată fiind această creștere, nu prea am reușit să mă împrietenesc cu alți copii de vârsta mea. Nu le înțelegeam nebunia, felul irascibil în care azvârleau pernele sofalei, să zicem, sau pedaleau în mare viteză pe bicicletele lor prin fundături. Era oarecum nostim, dar în același timp atât de diferit de lucrurile cu care eram eu obișnuită, că nu-mi puteam imagina cum aș fi putut participa și eu dacă aș fi avut șansa. Ceea ce nu se întâmpla, pentru că aruncătorii de perne și bicicliștii vitezomani nu frecventau înaltele școli academice private cu învățământ pe repede-nainte pe care le preferau părinții mei.

De fapt, în ultimii patru ani schimbasem trei școli. Rezistasem la Jackson High doar câteva săptămâni înainte ca mama, identificând o greșeală de ortografie și una de gramatică în programa mea de engleză, m-a mutat la Perkins Day, o școală privată locală. Era mai mică și mult mai riguroasă academic, deși nici pe departe la fel de riguroasă ca Kiffney-Brown, școala finanțată de stat la care m-am transferat în anul trei. Fondată de câțiva foști profesori locali, era de elită – o sută de elevi, maxim – și se baza pe clase mici și o legătură strânsă cu universitatea locală, unde puteai frecventa cursuri la nivel de facultate pentru credite timpurii. Deși aveam câțiva prieteni la Kiffney-Brown, atmosfera ultracompetitivă plus faptul că foarte mult din programă se baza pe studiu individual făceau destul de dificilă apropierea de ei.

Nu că mi-ar fi păsat cumva. Școala era consolarea mea, iar studiul mă ajuta să evadesc și să trăiesc o mie de vieți ale altora. Cu cât părinții mei deplângeau mai mult lipsa de inițiativă a lui Hollis și notele lui groaznice, cu

atât mai încrâncenat munceam eu. Și, deși ei erau mândri de mine, realizările mele nu păreau să îmi aducă vreodată ce doream cu adevărat. Eram un copil atât de inteligent, încât ar fi trebuit să îmi dau seama că singurul mod prin care chiar le-aș fi putut atrage atenția părinților mei era să îi dezamăgesc ori să eșuez. Dar când, în sfârșit, mi-am dat seama de asta, succesul era deja un obicei prea înrădăcinat ca să mai pot renunța la el.

Tata s-a mutat din casă când eu am intrat în anul doi, închiriind un apartament mobilat chiar lângă campus, într-un complex locuit mai ales de studenți. Eu ar fi trebuit să îmi petrec fiecare sfârșit de săptămână acolo, dar el era atât de tracasat – se lupta încă să își scrie a doua carte, publicarea (sau nepublicarea) fiind pusă sub un mare semn de întrebare exact când cartea mamei primea atât de multă atenție – că nu era deloc o plăcere. Pe partea cealaltă, nici acasă la mama nu era mai bine, căci ea era foarte ocupată cu sărbătorirea regăsirii vieții de celibatară și a succesului academic că avea musafiri tot timpul, studenți care veneau și plecau, dineuri la fiecare sfârșit de săptămână. Mi se părea că nu exista nicăieri un teren neutru, cu excepția restaurantului Ray's Diner.

Trecusem cu mașina pe lângă el de un milion de ori, dar nu mă gândisem niciodată să opresc, până într-o noapte, când mă întorceam acasă la mama pe la două dimineața. Tata, asemenea mamei, nu prea mă controla. Dat fiind orarul meu de la școală – un curs seara, ore de seminar flexibile pe timpul zilei și câteva studii individuale –, veneam și plecam cum pofteam, cu puține întrebări sau deloc, așa că nici unul dintre ei nu observa cu adevărat că nu eram în patul meu, dormind. În noaptea aceea,

am băgat un ochi la Ray's și ceva de acolo m-a cucerit pur și simplu. Avea o atmosferă caldă, aproape singuratică, populat fiind de oameni cu care aveam cel puțin un lucru în comun. Așa că am parcat, am intrat și am comandat o cafea și o plăcintă cu mere. Am rămas până la răsărit.

Chestia faină la Ray's a fost că și după ce am devenit client obișnuit, tot am reușit să fiu singură. Nimeni nu cerea mai mult decât voiam eu să dau, toate interacțiunile fiind scurte și simpatice. Ce bine dacă toate relațiile ar putea fi atât de simple, unde eu să îmi știu rolul cu precizie.

Toamna trecută, una dintre chelnerițe, o femeie butucănoasă mai în vârstă, pe ecusonul căreia scria JULIE, trăsesese cu ochiul la scrisoarea de intenție la care lucram în timp ce îmi umplea cana cu cafea.

- Universitatea Defriese, a citit ea cu voce tare. Pe urmă s-a uitat la mine. Bunicică școală.

- Una dintre cele mai bune, am încuviințat eu.

- Crezi c-ai să intri?

Am încuviințat din cap.

- Da. Cred.

Ea a zâmbit, ca și cum aș fi fost nostimă, apoi m-a bătut pe umăr.

- Ah, ce frumos când ești tânăr și încrezător! a spus și a plecat târșându-și picioarele.

Am vrut să îi spun că nu eram încrezătoare, ci doar munceam pe brânci. Dar ea se dusesse deja la altă masă și discuta acum cu tipul de acolo, iar eu am știut că, de fapt, nici nu îi păsa neapărat. Existau lumi în care toate astea – notele, școala, tezele, ierarhia din clasă, admiterea timpurie, mediile – contau și lumi în care nu contau. Eu